

DOKTORUMUN İŞİ ZOR

Hasan Olgaç

horf

ROMAN

DOKTORUMUN İŞİ ZOR

Hasan OLGAÇ

h@rf

Harf Eğitim Yayıncılığı: 55
Roman: 15

Birinci Basım

Redaksiyon: Hayrunnisa ERGEZEN GÜLÜM
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Sarakusta www.sarakusta.com.tr
Baskı: Dumat Ofset

ISBN: 978-975-6048-56-6

Harf Eğitim Yayıncılığı

Reşit Galip Cad. Hatır Sk. No: 23/2 G.O.P / ANKARA

Telefon : (0312) 437 08 85 - 437 08 86

Faks : (0312) 437 08 87

e-posta : bilgi@harfegitim.com.tr

web : harfegitim.com.tr

Yazar Hakkında

Bilecik iline bağlı Pazaryeri ilçesinin Burçalık köyünde doğdu. Doğduğu köyde, Bilecik'te ve İzmit'teki ilk ve ortaöğretiminden sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Halen SGK'da başmüfettiş olarak çalışıyor. / Hikaye ve romanlarını Sedir ve İslami Edebiyat dergileriyle Milli Gazete ve Yeni Devir gazeteslerinde yayınladı. Yarın Anama Gideceğim adlı bir hikaye kitabı var.

1. BÖLÜM

Doktor Osman

Doktor Osman, hastanesindeki hizmetlilerden İbrahim Efendi'ye "kapat evladım, şu televizyonu" talimatını verdikten sonra Ankara'dan yeni teşrif etmiş misafirlerine döndü, sordu:

"Efendim, haber maber dinlemek ister miydiniz? İsterseniz açık kalsın. Özür dilerim. Bir an gaflete geldim, oda da fazladan ses olmasın diye kapattırmak istedim, sizleri düşünemedim. Size sormadım. Çok özür diliyorum. İsterseniz açık kalsın."

Biraz mahcup olmuş gibiydi.

"Siz bilirsiniz, doktorum. Biz haberleri daha yakından izliyoruz, Ankara'da haberlerin içinde yaşadığımız gibi olayların da çok zaman ortasındayız, en azından yanibaşındayız, burada da televizyonla ilgilenmenin bir manası yok. Nasıl isterseniz öyle yapın, ister açın, ister kapatın. Biz işimizi bir an önce bitirelim ve Ankara'ya, evimize dönelim, isteriz. Yoksa bize ne bu televizyon haberlerinden..."

Rahatladı. Demek, televizyon kapatılabilirdi. Yanlış bir harekette bulunmadığı sonucuna vardı.

"Efendim, içecek ne emrederdiniz? Soğuk sıcak her şeyimiz var, büfemizde. Çay, kahve olabileceği gibi, meyve suyu, gazoz gibi soğuk içecekler de getirtebiliriz."

Televizyonu kapattıktan sonra kapının öte yanına geçmiş olan İbrahim Efendi tekrar içeri girdi, doktorun kulağına telefonla arandığını söyledi, elindeki kağıdı uzattı.

Doktor Osman, misafirlerinden izin istedi, yan tarafa çekildi:

"... şu anda misafirlerim var... Sağlık hizmeti üzerine görüşlerini aktarmıştın, daha önceden biliyorum... Gene dinlerim seni, sevgili kardeşim! Uygun bir zamanda gel. Oturalım, bakalım. Ne diyorsun, ne düşünüyorsun, sağlık hizmetlerindeki reformu nasıl getiriyorsun, görelim. Şim-

di benim misafirlerim var. Uygun zamanda gel, oturalım, konuşalım... Biliyorum, biliyorum, senin görüşlerini öteden beri önemsiyorum. Uzun uzun konuşabiliriz ama bugün olmaz. Çok önemli işlerim var, Ankara'dan misafirlerim var. Önemli konular görüşüyoruz. Beni yarın sabah ara istersen... İstersen, ben de seni arayabilirim. Oturalım, konuşalım... Tabi tabi. Enis de bizimle olsun, Enis de bize katılsın. Olur, olur... Sen de biliyorsun, senin görüşlerini önemsiyorum, senin görüşlerinden istifade ediyorum, daha da etmek istiyorum, her zaman istiyorum... Senin sağlık hizmetlerindeki görüşlerinden, benim gibi, herkes istifade etsin... seni Enisle birlikte dinlemeyi arzularım, elbette..."

Santralı aradı:

"Enisle görüştürün."

İbrahim Efendi'yi çağırdı:

"Hemen büfeye git. Biraz da acele et. Misafirlerimize ikramda bulunalım..."

Misafirlerinin yanına geldi.

"Özür dilerim, efendim. Biraz uzunca görüşmek zorunda kaldım. Özür dilerim."

2

Doktor Osman sıkıntılıydı.

Düşünüyordu; bir hastanenin başındaki insanlar olarak ne yapabilir, ne yapamazlardı?

Yukarıdan gelen emirler kendisini de, yardımcılarını da, hepsini korkutmuştu.

Görevinizi yapın, yetkinizi kullanın, deniliyordu, sözlü, yazılı, gönderilen emirlerde.

Görevinizi yapın!

Bunun ne demek olduğu çok açıktı: Görevinizi yapmıyorsunuz, görevinizi ihmal ediyorsunuz, böyle devam

ederseniz karşılığını görürsünüz; hastanenin başında bulunmak, çocuk oyuncuğu değil, bizim emirlerimizi yerine getirmek zorundasınız, başka türlü bu koltukta oturamazsınız, oturmaya devam edemezsiniz, uzun süre hiç oturamazsınız...

Kanunları düşündü, yönetmelikleri düşündü; gözlerinin önünden Ankara'dan gönderilen emirler geçti, yukarıdan gönderilen, hastanenin arşivlerinde saklanan, koca koca dosyalara sığmayan evrak gelip geçti film şeridi gibi.

Gene Ankara'dan gönderiliveren müfettişler de unutulur gibi değildi.

Başka türlü düşünülemezdi, ne isteniyorsa, yukarıdakiler ne emrediyorsa harfiyen yerine getirilecekti...

Şu kocaman hastanede, aynı zamanda hastanenin bahçesinde, önündeki insanların işlerinin görülmesinde kanunlara, tüzüklere, yönetmeliklere uyulacaktı; tavandan tabana herkes, kendi görevini yapmak zorundaydı, yapmazsa neden yapmadığını kendisinden soracaklardı, soruyorlardı.

İşler hızlı ve kolaylıkla yürütülecek, hem de kalite düşmeyecek...

Evet, evet! İşlerin yürütülmesi de yetmiyor, aynı zamanda hız ve kalite de olacak, verimlilik olacak, kitaplarda yazıldığı gibi, yüksek bir verimlilik...

Planlar, projeler hazırlanacak, yapılabilenler yapılacak, yapılamayanlar için yukarıdan yardım istenecek...

Hastanede çalışanların işlerine devam edip etmedikleri, görevlerini yapıp yapmadıkları...

Hastaların müşahedeleri, muayeneleri, laboratuvar incelemeleri, teşhis ve tedavileri...

Uzmanların güne uygun tekniklerle çalışıp çalışmadıkları, aynı zamanda gerekli araç ve gereçlerin sağlanması...

Acil serviste verilen hizmetler ve hizmetlilerin işleri...

İş, iş, iş...

Görev, görev, görev...

Doktor Osman, yalnızca omuzlarındaki değil, bütün bedenindeki kemiklerin çatır çatır çatırdadığını hissetti...

Yeryüzündeki doktorların içinde en ağır görev kendi omuzlarında yüklüdü...

Bu mesleği seçtiğine mi, bu hastanenin idaresinde görev aldığına mı pişmandı?

Belki her ikisini de ağır buldu.

Taşıyamayacağı kadar ağır iki yük yüklenmişti...

Doktor olmasaydım!

Peki... Doktor oldum, idarecilik senin işin miydi, beyim?

Sıradan bir doktor ol; sabah gel, hastalarını dolaş, sonra poliklinik muayenelerini yap, daha sonra geç dinlenme odasına, mesleki dergilerini oku, yeni gelişmeleri toplantılardan takip et, kongrelere katılmayı ihmal etme, meslektaşlarıyla muhabbetini aksatma, nöbetin varsa nöbetini tut, sonra da git evine istirahat et...

Ne işine yarar idarecilik senin!

Uzmanlığın yetmez mi?

Gözleri koltuğuna, masasına takıldı.

Ne olurdu, şimdi buralarda kendisi yerine başka bir meslektaşı oturuyor olsaydı...

Kendisi oturup hastalarına baksaydı.

Bu masayı, bu koltuğu, bir şey sananlar, kendisinin günler geceler boyu düşünüp taşınıp vardığı sonuca ulaşabilirlerdi ama biraz geç anlaşılıyordu, işte.

İnsana, sen görevini gereği gibi yapmıyorsun deniliveriyordu.

Ne kadar çalışsan, ne kadar emek harcasan da durum değişiklik göstermiyordu.

Çalışırsın çabalarsın, Cumartesi demeysin, Pazar demeysin, karından çok, evinden çok işini düşünürsün, hastaneyi düşünürsün, gün olur evine gidemez, koltuğunda uyuklarsın, gene sonuç farklı olmaz, gene kıymetin bilinmezdi...

Telefona uzandı. Konuşmaya ihtiyacı vardı. Birini bulup çağırmalı, sıkıntılarını paylaşmalıydı.

3

Yirmi yıla yaklaşıyordu.

Üniversite yıllarını geride bıraktıktan sonra, stajını da tamamlamış, mesleğinin derinliklerine daldıkça dalmış, idari işlere de fazlasıyla bulaşmış, bugünlere gelmişti.

Her gün, sabahın erken saatlerinde koşu koşu hastaneye geliyordu.

O günkü mesai saatlerinin henüz başlamadığı, muhterem meslektaşlarından bir ikisi dışında hiçbirinin görünmediği, eczacıların, hemşirelerin, laborantların, memurların yolda olduğu bir saatte, gelip odasına çıkıyor, beyaz önlüğünü giyiyor, kalemini alıyor, nöbetçi hemşireyi çağırıyor, hastalarını dolaşıyordu.

Servisinde yatan hastaları tek tek ziyaret ediyor, geceyi nasıl geçirdiklerini soruyor, bir aksaklık olup olmadığına bakıyor, o gün yapılacak işleri kâğıtlarına yazıyor, verilecek ilaçların listelerini yapıyor, taburcu edilecek hastaların isimlerini belirliyor, tekrar odasına dönüyordu.

Hastaların gözündeki yeri çok farklıydı. Elbette sadece hastalar değil, refakatçiler, hastaların yakınları, hastanede görev yapan meslektaşları, hastanede çalışanlar, hastaneye ilgisi olan herkes, onu çok sever, doktorluğuna güvenir, sağlığını, bedenini, tedavisini onun ellerine gönül rahatlığıyla teslim ederdi.

Bu hastaneye birazcık önemli bir işi düşmüş olup da onu tanımayan yoktu.

Safra kesesi, fitik, apandisit, guatr ameliyatlarında rakip tanımayan bir cerrah olarak biliniyordu...

Bizim doktorumuz?

Doktor Osman?

Gözünü kapa, kendisine teslim ol.

Ne yapar, ne eder, sağlığına kavuşturur.

Bıçağı bıçak, eli el, ilacı ilaç, tavsiyesi tavsiye, işi iş, sözü söz!

Bu zamanda böylesi zor bulunur!

O ona söylüyor, o onu uyarıyor, ülkenin dört köşesinden gelip kapısını aşındırıyorlardı.

Gerçekten, altmış yedi vilayetten, seksen vilayetten gelen insanlar onun sihirli ellerinden, marifetli parmaklarından şifa bekliyorlardı.

Elinden şifa bulup kendisine teşekkür için gelen hastalarla dolup taşıyordu, odası.

Karadeniz'in her iki ucundan, ortasından, Doğu Anadolu'dan, Akdeniz'den, Konya'dan, Ege'den, Marmara'nın her köşesinden hastaları vardı.

Allah senden razı olsun, doktorum, anamı ölümden döndürdün, Allah senden razı olsun!

Ellerin dert görmesin!

O gün, bu gündür sana dua ediyoruz, ailece senin adını dilimizden düşürmüyoruz.

Bize senin gibi doktorlar lazım.

Hepimiz senin kadar işine ve görevine bağlı olabilesek, senin kadar işimizde başarılı olabilesek!

Herkes senin gibi olmalı.

Herkes işini senin gibi yapsa, vallahi bir aksaklık olmaz, herkesin işi görülür, herkesin hastasına bakılır, para kazanılır, herkes devletine güvenir, bu ülkede yaşamaktan mutluluk duyar...

Evde, arabada, parada gözü yoktu.

Benim arsalarım evlerim olsun, son model arabalarım olsun, cebim deste deste para dolu olsun... gibi küçük büyük hesaplar peşinde değildi.

İşte!

Karnı doyuyordu, sağlığı yerindeydi, ufak tefek şeyleri sıkıntı yapmıyordu, kapısına yolu düşen insanlara yardımcı olmanın huzur ve mutluluğuyla doluydu...

Meslektaşları gibi son model bir arabası olmuş, olmamış, oturduğu apartman dairesi kendisinin olmuş olmamış, deniz kenarından yazlık, İstanbul'da, Ankara'da, Konya'da kışlık daireler... hiç önemli değildi.

Baştan beri elinin emeğiyle, alınının teriyle kazanmış, aynı yolla kazanmaya devam ediyordu.

En hoş olanı, huzurluydu. Her akşam başını yastığına koyduğunda, sabahtan akşama kadar, vazifesini yerine getirmek için çırpındığını, bu çabalarla dolu bir gün geçirdiğini biliyordu.

4

“Şimdi dolaştım. Bodrumdan terasa kadar gezdim... Durum hiç de iç açıcı değil. Her katta, sadece bir hemşiremiz nöbet görevinde. Acil bir durum olsa, yetişebilmemiz çok zor. Hastalara, hasta anasına, babasına, oğluna, kızına anlatmakta güçlük çekiyoruz. Bir sıkıntıyla karşılaşır karşılaşmaz, en azından, hemşireyi yanında görmek istiyor hastalarımız. Aslında böyle olmalı, hemşire hastanın yardımına koşabilmeli. Yapabiliyor muyuz? Ne gezer! Nerede bulacaksın hemşireyi... Nisaiye servisinin, çocuk servisinin, göz servisinin bulunduğu katta tek bir hemşire. Sadece bir hemşire... Üç dört hemşirenin bulunması gereken bir görevde bir hemşire. Bir hemşire hangi hastaya yetişecek, hangi işe koşacak, kızcağız... Bazı geceler, nöbet görevini ebelerimizden biri yapmaya çalışıyor. Elimizde imkân yok, başka türlü yapmamız mümkün değil... Biz istemez miyiz, her serviste ayrı bir hemşiremiz görev yapsın. Çocuk servisinde bir hemşire, göz

servisinde bir hemşire, nisaiye servisinde ayrı bir hemşire nöbet tutsun... Olmuyor. O zaman iki günde bir nöbet tutmak zorunda kalacaklar. Bu hiç mümkün değil Akşamdan sabaha kadar hastalarla boğuş, ertesi gün gene hastalarla. Böyle bir çalışma yapmamız mümkün değil, hizmeti devam ettirmemiz mümkün değil. Nöbet ertesinde bile verimli olması zor ama elimiz mahkûm. İstemeye istemeye, gece nöbete kalan bu arkadaşlarımızı ertesi gün de çalıştırıyoruz. Laboratuvar hizmetlerini devam ettirmek için her gün, laborantlarımızdan birini bırakabiliyoruz. Biyokimya laboratuvarından ya da bakteriyoloji laboratuvarından bir tek kişi kalıyor; röntgenden de bırakamıyoruz. İki röntgen teknisyeninin hangisini, nasıl nöbete bırakalım? Gündüzleri bile zor yetişiyorlar. Bir de gece nöbetine kalırlarsa, her iki günde bir nöbet tutmak zorunda kalacaklar. Evlerinde bekliyorlar. Acil bir durum olursa, araba gönderiyoruz, evlerinden aldırıyoruz. Doktor olarak, bir tek pratisyen hekim kalıyor bazı geceler. Uzmanlarımızdan bir türlü verim alamıyoruz. Günde seksen, doksan hastaya bakan uzmanlarımız, günün sonunda turşu oluyorlar. Nöbete kaldıkları günün öncesinde bile epeyce zorlanıyorlar. Hele hele sıkıntılı bir nöbetten sonraki günün ameliyatlarını düşünelim. Kolay değil. Uykusuzluk, yorgunluk, bir de üstüne ameliyat. Hem kolay değil, hem de doğru değil. Ama ne yapabiliriz? Başka türlü bu işlerin altından kalkmak ne mümkün? Sadece doktor sayısını artırmak yetmiyor, uzman göndermekle işler daha iyi yürümüyor... Eczacıları hiç sormayın. Her gün kavga ediyoruz. Her gün kapıma dikiliyorlar. Her gün gözyaşı döküyorlar. İnanın. Gelip odamda ağlıyorlar.

Ne olacak bizim halimiz?

Ben ne bileyim, benim elimden ne gelir? Benim bir eczacı bulup almak gibi bir yetkim mi var? Yukarıdan gönderilirse gönderilecek. Gönderilmezse bir eczacı daha, benim ta-

rafımdan bulunması, getirilmesi bizim hastanemize bir eczacı daha kazandırılması, hastanemizde bir gün, bir ay, beş ay çalıştırılması mümkün değil... Sonra... Doktorlarımızdan birinin alınması ve başka bir yere tayini bizi çok üzdü. Biz, onun gitmesinden sonra doktorsuz kaldık. Hastaları ya geri çeviriyoruz ya da Ankara'ya, İstanbul'daki başka hastanelere sevk ediyoruz. İşte, bu arkadaşımızın gitmesiyle çok üzüldük. İşlerimiz aksadı. Ne yapacağımızı bilemez olduk. Hastanemizde dalının tek uzmanıydı. Çok da hastası vardı. Alındı ve yeri boş kaldı..."

Ankara'dan gelmiş ve buraya kadar sessiz kalmış, sadece konuşulanları dinlemiş genel müdür, burada araya girdi:

"Size anestezi cihazı aldık" dedi, "hem de en iyi markayı seçtik, öyle ucuz olsun hangisi olursa olsun gibi bir yanılaşa da düşmedik, en iyi bilinen markayı seçtik..."

"Efendim, minnettarız!.." diyebilirdi.

Uzun uzun anlatmak istiyordu. Sitem etmenin yolunu buldum diye düşünmüştü. Bu doktorun alınmasının doğru olmadığını, yeni yerindeki ihtiyaç durumuna göre, büyük, hem de çok büyük bir yanlış yapıldığını söyleyecek, böyle işlerin kuruma iyilik yerine zarar vereceğini, kötülük olduğunu üstüne basa basa söyleyecekti. Ama fırsat verilmemişti işte, kelimelerin ağzından çıkması engellenmişti.

Demek, daha önce duydukları doğruydu

Kurnazca, sinsice, konunun değişivermesini sağlamıştı bile karşısındaki. Yukarıdakilerin taşradakiler tarafından eleştirilmesini istemediği gibi buna fırsat tanımıyordu.

Efendim! Çok iyi oldu. Yıllardan beri kullandığımız eskisine güvenemez olmuştuk. Çok iyi oldu...

"Röntgen cihazınız da yenilenecek. Yeni alınacak röntgen cihazlarından ilkinizi size vermeyi düşünüyoruz. Bir de Ultrason cihazınız olsun istiyoruz, laboratuvarınızda bütün tetkikler yapılsın istiyoruz. İki adet EKG cihazının size ay-